

persze, mindez már semeddig sem tart, *suttogod, valamiféle magassággal kérkedsz, ami nem a tiéd, azt hiszed, messzire látsz, holott csak valami sajátos tudatállapot meg a fénytörések csapnak be téged*

alig vagy jelen!, *kibotorkálsz majdan az időből, a sziklatetőt, amit annyira szerettél, elhagyod végleg, vándor, te is nemsokára nyugszol, ne félj, suttogod, és csak bámulod egyre a papírhajókat*

csillámló sziklafalon ülsz, végtelen nyugalom, mozdul a világ, ami mozdulatlan, örökké ugyanaz, úsznak a papírhajók, a túlsó parton autók modelljei, és te ugrani készülsz, csábít a víz csillogása

KORPA TAMÁS

Input

egy feléd nyitódó, szinte hangtalan mutatóujj, alig érzed, kijelöl. kis optikai szobád, az arcod, elsötétül kívül-belül. ha minden összeomlik, a szemedben kezdődik el. míg átvonul arcodon álmod éjjel, ezt a puba mosolyt vad vonások lépik el, ha ilyenkor ébredsz. rakódj le lépéseid alján. de ne pihenj a talpadban valahol. a lépések pontatlanok, tehát használhatók valamire. az ismert íróasztal, két kanárisárga szék most elmarad. a tál poros ametiszt polcodon, elmarad. a jégpáncélba dermedt levélfilter, elmarad. a bivalyerős makadámút, elmarad. elindulsz egy dilemmáért, ahol a völgy bekanyarodik és a gyűjtőfogalmak kútja pezseg. a kanyarodásban a belmagasság, ami foglyul ejt, bezár, mert túl sok szó illik rá. érzed fennsík és lejtő karamboljában ezt az enyhén felkavaró őrlődést, ezt a szenilitást? ezt a cérnahangot, a pólusok csatáját, ezt a sok kozmetikumot, ezt a motozást, sőt viszketést a bokrok csípőmozgásában, az etető körül koncentrikus körökben lepergett fenyőmagokban, a tarkó faláig lefutó hajban? a patak pulzusszámában, ha meredekre ér,

lesmirglizi vonásait a part. s nem marad utána
hátra más, mint a loccsanás utáni
összesimulás bennfentesen, lebeletfinoman.
bogy újra más orgánuma van,
időigényes, feszült csobogás, mely új kezdettel kínál.
kivárni a megfelelő hullámot, az hány érv?
egy évek óta ki nem szellőztetett fej, az mit néz?
ott folytatom, ahol ő kezdte el?
de ilyenkor még túl sok támpont kell –
Cukrová homola (105 m), Na Skale (630 m),
Krkavcie skaly (590 m), Turniansky brad (350 m),
Bezvody (800 m), Hradisko vrch (770 m).

Output

átmegyek délután. gyere át, mondja.
nézd csak meg. megyek és megnézem, mondja.
megnézem újra.
ne mondd, mondja. induljunk, menjünk, mondja.
parancsmondatokkal él: induljunk, menjünk, lépjünk, mondja.
átmegyek a délután, mondja. utat vág magának a hangja.
szép hang, mondja, jól van jól, így mondja
és gondolja. sehoggy sem tud eljutni oda.
most pihenniünk kell, mondja.
ha kimegy oda, ködlámpával teszi, mondja.
a lámpa fénye ráhull körvonalaira.
ha mégis elindul, a patak területvédő énekeit hallja.
a holterébe férközőm, gondolja és mondja.
átmegyek a délután, ködlámpával kimegyek rajta.
horoggal fogjam ki? horoggal?, kérdezi, horoggal, mondja.
horoggal fogom ki őket.
úgy van minden, mint régen, jól van jól, mondja.
de előbb egy palack vörösbort a halneveldébe borít, mondja.
mámorosodjanak, mondja.
de előbb egy palack tengervizet beleönt a tóba, Kiel partjainál
fogta ki, mint egy halat, mondja.
próbajárást végez ott addig is, mondja, lassan imbolyogva.
ha mégis elindul, hagyja kihűlni az avarban talált lépteket majd, mondja.
belelép a tetővadászkba. nézd csak meg, mondja.
megyek és megnézem, mondja. most pihenniünk kell, mondja.
növéssben megfáradt tárgyakra a fejét lehajtja.
a legszebb példányokat rejtette el oda, legalábbis mondja.
horoggal?, kérdezi, horoggal, mondja, horoggal fogom ki őket.

*úgy látom megjött. csakugyan, mondja.
a hangját maga előtt tolja. aztán hangképzőszervét csitítja.
ha mégis elindul, a patak területvédő énekét hallja.
átmegyek délután. gyere át, mondja.
nézd csak meg. megyek és megnézem, mondja.*

